

DE STER VAN NEDERLAND

OPGERICHT

IN 1896

HALFMAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
van de Heiligen der Laatste Dagen

Pinksterlied

Zijn het vonken
Die eens blonken
In hun majesteit omhoog?
Die er straalden
Maar verdwaalden
En van uit de starren daalden,
Glanzende aan den hemelboog?

Zijn het vlammen
Die er stammen
Uit de schoot der eeuw'ge min?
En nu zweven
Langs de dreven
Om te lichten in dit leven,
En te heil'gen d'aardschen zin?

Zachtkens vliegend
Lichtlijk vliegend
Zwevend over land en zee;
Lieflijk bruischend
Godlijk ruischend
Bracht het, als een windharp suizend,
Ons van God den Trooster mee.

Wie hier haatten
En vergaten
Dat ze ontsproten uit Eén hand,
Wie er streden
Vlechten heden
Onder God geheiligde eeden,
Weer den zoeten Broederband.

Stukgereten
Is de keten
Van der talen toovermacht,
Lag aan banden
Alle stranden
Ja, de verst gelegen landen,
Smelten samen door Gods kracht.

Hemelvonken
Die toen blonken
Op het eerste Christenfeest,
Heil'ge tongen
Die dan zongen
En den stervling doen verjongen,
Tolken van den Heiligen Geest.

Bergen, dalen
Zij herhalen
Nog Uw zegen, nog Uw zoet,
Hemelspranken
O, wij danken
Nog met ongeveinsde klanken,
Uw ondoof'bren Liefdeglod.

DE STER

van

De Heiligen der Laatste Dagen

46e Jaargang

No. 11

»De Ster« van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Nederland verschijnt tweemaal per maand.

Abonnementsprijs: f0.75 per drie maanden, f1.50 per half jaar en f3.— per jaar.

Gironummer 240615

Laan van Poot 292 - Den Haag

Nadruk van de in dit nummer voorkomende cliché's verboden

Redactie: A. D. JONGKEES - T. C. HARTMAN-SPAANS

INHOUD

PINKSTERLIED.	177
DE GEINSPIREERDE HERZIENING VAN DEN BIJBEL	
<i>door Sidney B. Sperry en Merrill Y. van Wagoner</i>	179
PINKSTERBEDE	181
'T FEEST DER VERVULLING	184
VOOR JONGE OOGEN	<i>door Oom Ben</i> 185
VAN DE REDACTIE	
PINKSTERGEDACHTEN	186
KIJK OVER DEN MUUR!	189
WIJ ROEMEN OOK IN DE VERDRUKKING	189
KRACHTBESPARING	190
DE ZEVEN BEWERINGEN VAN HET BOEK VAN MORMON	
<i>door John A. Widtsoe en Franklin S. Harris Jr.</i>	193
GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING.	195
GOD ZORGT	<i>naar Gellert</i> 196

Zoekt

gij een CADEAU voor uw familie of vrienden,

Geef

dan een ZANG- of STANDAARDBOEK van de Kerk.

»De Ster« van 1940

IS WEER COMPLEET

Laat ook dit jaargang weer inbinden in linnen band met gouden letters. - Een sieraad voor uw boekenkast.

Drukkerij »Laboremus«

Langebrug 107 - Leiden

Telefoon 20950

DE GEÏNSPIREERDE HERZIENING VAN DEN BIJBEL

door SIDNEY B. SPERRY en MERRIL Y. VAN WAGONER

Uit de „Improvement Era“

Vrij vertaald in het Nederlandsch door A. D. J.

Slot.

Hij zeide :

Ik zal u aan de hand van den Hebreeuwschen Bijbel aantonen, dat ik gelijk heb en het eerste woord het bestaan van meerdere Goden bewijst. Ik zou willen dat de afvalligen en geleerden hier kwamen om het tegendeel te bewijzen, indien zij kunnen. Een ongeleerde jongen zal u thans wat Hebreeuwsch leeren. *Berosheit baurau Eloheim ait aushamayeen vehau aurais.* Dit werd door de vertalers aldus overgezet : „In den beginne schiep God den hemel en de aarde.” Ik wil nu het woord *Berosheit* ontleden. *Rosh* = het hoofd, *Sheit* een taalkundige bepaling, de *Baith* was er oorspronkelijk niet toen de geïnspireerde schrijver de woorden neerschreef, maar een oude Jood voegde dit er later bij. *Baurau* beteekent voortbrengen ; *Eloheim* komt van het woord *Eloi*, dat enkelvoud is en God beteekent. Door toevoeging van het woord *heim*, wordt het meervoud en dus Goden. Oorspronkelijk stond er : In den beginne bracht het hoofd der Goden de Goden voort”, of zooals anderen vertaalden : „Het hoofd der Goden riep de Goden bijeen.”

... Het hoofd der Goden organiseerde de hemelen en de aarde. Ik daag de geheele wereld uit mij te weerspreken. In den beginne organiseerde het hoofd der Goden de hemelen en de aarde. Nu ont-

steken de geleerde priesters en het volk in woede en de heiden droomt zich ijdele dingen . . . Eens vroeg ik een geleerden Jood : „Indien de Hebreeuwsche taal ons dwingt alle woorden eindigende op *heim* meervoud te maken, waarom werd dan het eerste woord *Eloheim* niet meervoud gemaakt ?” Hij antwoordde : „Dat is de regel met een klein aantal uitzonderingen ; doch in dit geval zou het den Bijbel ruïneeren.” Hij erkende dat ik gelijk had. Overal waar het woord *Eloheim* voorkomt, behoort dit in 't meervoud te worden vertaald, dus door *Goden*. (Geschiedenis der Kerk 6 : 475-476).

Deze verandering werd in de G.H. evenwel niet aangebracht.

Nog twee korte voorbeelden zullen worden genoemd. In eenige opmerkingen tot de Z.H.V. op 28 April 1842 zeide de Profeet dat de zinsnede in 1 Cor. 12 : 3, waar men leest : „Niemand kan zeggen Jezus de Heere te zijn, dan door den Heiligen Geest,” moet luiden : „Niemand kan *weten*”, enz. (G. der K. 4 : 602-603).

Tenslotte zeide hij in 1844 : „Mijn tekst handelt over de opstanding der dooden, die gij vinden kunt in het 14de hoofdstuk van Johannes. „In het huis Mijns Vaders zijn vele woningen.” Dit moet zijn : „In het *Koninkrijk* Mijns Vaders zijn vele *Koninkrijken*, opdat gij erfgenamen Gods

en vereenigde ergenamen met Mij zult zijn.” (G. der K. 6 : 365).

Hier zien wij den Profeet vele veranderingen aanbrengen, jaren nadat hij had opgehouden den Bijbel te vertalen. Zou de Profeet de vertalingen der verschillende passages afwijkend hebben gegeven van die, welke hij reeds had gemaakt, indien hij den Bijbel geheel had herzien, toen hij in 1833 hiermede ophield?

Al deze gegevens, in 't eerst zoo verwarrend en tegenstrijdig schijnend, vullen elkaar aan tot één harmonisch geheel. Er is niet één ongerijmdheid in te bespeuren. Laat ons alles eens reconstrueeren :

Nadat het Boek van Mormon was geopenbaard, had de Heer beloofd dat Hij de Schriften aan den Profeet zou geven, doch onder het bepaalde voorbehoud dat zij niet zouden worden onderwezen vóórdat zij in hun geheel waren ontvangen, en daarna moesten zij aan alle menschen worden onderwezen en als richtsnoer voor de Kerk worden aanvaard. Gedurende de drie volgende jaren, arbeidde de Profeet Joseph Smith, bijgestaan door Sidney Rigdon, met tussenpozen aan de herziening van den Bijbel, zooals hij door inspiratie werd geleid. Den 2den Juli 1833 voltooide hij zijn eerste revisie, waarbij hij zoowel het Oude Testament als het Nieuwe had doorloopen. Toen legde hij het werk terzijde en van 1833 tot 1840 werd geen revisiewerk meer verricht. Daarna, den 18den Juni 1840 gaf de Profeet zijn voornemen te kennen met vertalen verder te gaan en het werk voor publicatie gereed te maken, ter-

wijl een actie om de noodige gelden bijeen te brengen reeds was ingezet. Er was echter geen gelegenheid om verder te gaan en de Profeet arbeidde er niet langer aan.

Naar zijn toespraken te oordeelen, schijnt de Profeet sedert 1833 de veranderingen, die hij in den Bijbel had aangebracht, niet onderwezen te hebben. Hij haalde altijd de oude vertaling aan. Zoo nu en dan echter verklaarde hij van sommige dezer vertalingen, dat zij onjuist waren en gaf hij een andere lezing. Telkens wanneer hij dat deed verschilde de nieuwe overzetting van den tekst der G. H., welke dezelfde was gebleven als die in de vertaling van Koning Jacobus (onze Statenvertaling-Vert.).

Indien hij de Schriften in 1833 in hun geheel had ontvangen, zou hij dan zeven jaar later nog zulke belangrijke wijzigingen hebben aangebracht? De verklaringen van den Profeet en van Sidney Rigdon in 1833, dat zij het N. T. hadden „voltooid” en de vertaling van den Bijbel hadden „beëindigd” zijn krachteloos geworden door deze latere veranderingen en door des Profeten aankondiging in 1840 dat de tijd thans gekomen was dat hij weer aan Bijbelwerk zou doen.

Het feit dat de Profeet op 2 Februari 1832 het Nieuwe Testament had verzegeld „om het niet weer te openen totdat het in Zion zou zijn aangekomen”, is in 't geheel geen aanwijzing dat hij geen plan had het nog eens na te zien. Het bewijst alleen, dat het werk der herziening slechts voorloopig was voltooid, totdat het de pers in Zion zou hebben

bereikt. Doch vóór tot drukken kon worden overgegaan, werden de Heiligen uit Zion verdreven en hadden deze zich te Nauvoo gevestigd.

Nog eens: indien de Bijbel voltooid was geworden, waarom was deze dan niet gepubliceerd in 1833 of kort daarna? Met het Boek van Mormon heeft men niet zoo lang gewacht en de Heer had den wensch te kennen gegeven, dat de Schriften, wanneer zij waren voltooid, de geheele wereld door zouden worden onderwezen. Dit wordt duidelijk uit een brief aan W. W. Phelps, geschreven in 1833, waarin de Profet zegt:

Wat betreft het drukken van de Nieuwe Vertaling: Dit kan niet geschieden totdat wij het zelf ter hand kunnen nemen, en dit zullen wij doen zoodra de Heer

dit toestaat (G. der K. 1:365).

De Schriften werden niet in hun geheel ontvangen. Daarom alleen zou de Profet zich hebben bepaald tot de voorbereidingen voor de publicatie en de verdere revisie van den Bijbel, terwijl hij de copie gereed maakte voor den drukker. Daar de tijd voor al dat werk hem ontbrak, werd de G. H. ook nooit door hem gepubliceerd.

De veranderingen door den Profet in den Bijbel aangebracht, kunnen wij aanvaarden. Vele „eenvoudige en zeer kostbare” feiten zijn hersteld. Maar wij kunnen elke passage, die Joseph Smith *niet* wijzigde, niet *ten volle* aanvaarden, want zijn bemerkingen toonen aan, dat in den Bijbel vele verkeerde vertalingen voorkomen en vele woorden ontbreken.

* * *

Pinksterbede.

Eéns, o Trooster, Licht der Waarheid,
 Waart Gij mijn gids, waar 'k tastend liep.
 Gij gaaft mij, arme dwaas, eens klaarheid,
 Waar mijn dwaasheid duister schiep.
 Nu zijn Licht en Stem geweken,
 Wijl ik toch dwaasheid had begaan.
 't Zijn de gevolgen die thans spreken
 Van de daden, dwaas gedaan.
 Doch op dezen Pinkstermorgen
 Bid ik stil: „erbarm U, Heer”
 Wil weer als vroeger voor mij zorgen
 Geef mij toch mijn Leidsman weer.

’t FEEST DER VERVULLING.

„En als de dag van het Pinksterfeest vervuld werd,.....”

„En het zal zijn in de laatste dagen (zegt God) dat Ik zal uitstorten van Mijnen Geest op alle vleesch; en uwe zonen en uwe dochters zullen profeteeren; en uwe jongelingen zullen gezichten zien, en uwe ouden zullen droomen droomen.

En ook op Mijne dienstknechten, en op Mijne dienstmaagden. zal Ik in die dagen van Mijnen Geest uitstorten, en zij zullen profeteeren.

En Ik zal wonderen geven in den Hemel boven en teekenen op de aarde beneden, bloed en vuur en rookdamp.

De zon zal veranderd worden in duisternis, en de maan in bloed, eer dat de groote en doorluchtige dag des Heeren komt.

En het zal zijn. dat een iegelijk, die den Naam des Heeren zal aanroepen, zalig zal worden.” — Hand. 2:1a en 17-21.

Pinksterfeest is het feest der vervulling voor Gods volk. Dit feest is voor hen de kroon op de voorgaande feesten, al lijkt het in de practijk van ons christelijk leven soms wel eens, of wij met Pinksteren eigenlijk geen raad weten en of voor ons Kerstfeest en Paschen hooger waarde hebben. Als zulks zoo is, dan is het met onze christelijke practijk niet in orde, dan deugt onze waardeering voor de hoogtijden, die God ons heeft geschonken niet. Dan hebben wij geen oog voor de stijgende lijn, die er is in de historie der heilsopenbaring.

Gelijk Paschen meer is dan Kerstieest, omdat het eerste ons spreekt van den opgestanen Levensvorst, die onze schuld heeft betaald en het leven heeft verworven, terwijl het laatste ons spreekt van Hem, die zich zelve heeft vernietigd en de dienstknechtsgestalte heeft aangenomen, om zoo als de Knecht des Heeren tot Zijn lijden in te gaan, moet het feest der Hemelvaart hooger glorie hebben voor ons geloofsbewustzijn, omdat het ons zegt, dat Christus, onze Koning, is opgeklimmen tot de heerlijkheid bij

den Vader. Langs die stijgende lijn bereiken wij het Pinksterfeest, het feest van de betooning van de Goddelijke majesteit van Christus, door de vervulling van de belofte — aan Zijn gemeente gegeven, terwijl Hij nog in den staat der vernedering verkeerde en onmiddellijk voor Zijn hemelvaart herhaald — in de uitstorting des Heiligen Geestes.

Maar er is meer. Niet alleen — zij het wel in de eerste plaats — is Pinksteren het hoogtepunt van onze Christelijke feesten, omdat dit feest naar het woord van Petrus in Hand. 2:33, demonstreert dat onze Heer Jezus is gekroond met eer en heerlijkheid, maar tevens omdat op dien dag de vervulling, de rijkste van Gods beloften wordt vervuld in de uitstorting van den Heiligen Geest.

Toen deze dag der vervulling aanbrak, toen de dag van het Pinksterfeest werd vervuld, vierde Israël het feest der eerstelingen. Op dit feest der eerstelingen moest het naar Levi 23:15, de eerste brooden van den nieuwen oogst tot een beweegoffer voor het aangezicht des Heeren brengen, om

daarmede heel dien oogst aan den Heere te wijden. Het moest daarmede betuigen, dat het leefde uit des Heeren hand, dat het niet leefde bij brood alleen, maar bij alle woord dat uit 's Heeren mond uitgaat. Israël moest in het brengen van dit beweegoffer zichzelf en het zijne aan God toewijden en daarmede demonstreeren, dat het uit Hem, door Hem en voor Hem leefde.

Aan die roeping was Israël in de loop der eeuwen herhaaldelijk ontrouw geweest en — ondanks alle vertoon van godsdienstigheid — steeds meer. En Jehova had in Zijn groote lankmoedigheid bij herhaling Zijn knechten gezonden en hen doen spreken van Zijn toorn over de zonden van Zijn ontrouw verbondsvolk, maar daarbij tevens van den trouw van den God des Verbonds, die niet alleen liet aankondigen den dag Zijns toorns, maar ook den dag der genade. Zoo had ook Joel gesproken van den dag des Heeren, dien hij — geleid door den Heiligen Geest — had geteekend als een dag der wrake over het onbekeerlijk verbondsvolk, doch daarnevens als een dag van heil en zegen voor hen, die zich bekeerden, die zich vastklemden aan den Naam des Heeren.

En aan die prediking van Joel herinnerde Petrus in zijn Pinksterpreek, er zijn toehoorders op wijzende, dat nu vervuld werd de belofte Gods omtrent de uitstorting Zijns Geestes, waardoor de geloovigen werden tot een Tempel Gods, zoodat zij zouden kunnen leven — zij het met zwakheid en met veel gebrek — uit God, door God en tot God. En eenmaal, als Christus Zijn werk volkomen heeft

voltooid, als de groote en doorluchtige dag des Heeren komen zal, zullen zij in wien de Trooster gewerkt en geleefd heeft, in volkomenheid weten uit wien, door wien, en tot wien hun leven is.

Op het feest der vervulling, het hoogtepunt der hoogtijdagen van Christus Kerk, heeft Hij Zijn Geest uitgestort en is die Geest woning komen maken in Zijn gemeente, opdat het volk Gods, gansch de bedeeing der laatste dagen door, zou bedienen het drievoudig ambt der geloovigen, n.m. Christus naam belijden, zich tot een levend dankoffer Hem offeren en met een vrije en goede conscientie in dit leven tegen de zonde en den duivel strijden, met het heerlijke vooruitzicht hiernamaals voor immer in Zijn tegenwoordigheid te zullen verkeerren.

Zoo is Pinksteren een feest van grooten rijkdom en heerlijke genade. O zeker, Joels profetie, waarvan Petrus heeft gezegd, dat die op dien dag van het Pinksterfeest in vervulling is gegaan, spreekt niet alleen van profeteerende zonen en dochters, en van jongelingen die gezichten zullen zien, kortom van een schare die de groote werken Gods verkondigt, doch tevens van wonderteekenen Gods, van bloed en vuur en rookdamp, van de zon, die in duisternis en van de maan die in bloed veranderd zal worden. Het groote conflict zal zich steeds scherper toespitsen. Dat kan onze ziel benauwen. Wie ziet in deze dagen om zich niet die toespitsing der tegenstellingen? En wiens hart beeft hier niet bij?

Evenwel, de Heilige Geest is aan Christus Kerk en haar leden

gegeven en zal deze niet verlaten, want Hij is haar voor eeuwig toegezegd. En die Geest maakt Gods volk tot een dienend en strijdend volk. Ook als vrees het bevangt. Want die Geest leert ons ook bidden. Hij bidt met ons mee. En als wij niet recht weten wat wij moeten bidden, dan bidt Hij voor ons tot God met onuitgesproken verzuchtingen. Die Geest leert ons

— telkens weer — den Naam des Heeren aanroepen. En het zal zijn, dat een iegelijk, die den Naam des Heeren zal aanroepen, zalig zal worden, d.w.z. het nu reeds — niettegenstaande angsten en moeiten en strijd — in zekere mate zal zijn.

Pinksteren is het feest van de heerlijke vervulling van Godsrijkste belofte, daarom zeggen wij in geloof en vertrouwen dit lied :

Looft den Geest, die van den Vader
 En den Zoon is uitgegaan!
 Zingt Hem psalmen al te gader.
 Roept Zijn naam uit, bidt Hem aan!
 Hem, die Gaaf en Gever tevens,
 Uitzendt — en gezonden wordt,
 God is, en wordt uitgestort!
 Looft, o volk, den Geest des Levens,
 Hem die scheidt en wederschept,
 Dien g' in 't hart ontvangen hebt!

Looft den Geest! Hij zal niet wijken
 Van de Kerk met bloed gekocht
 Zijn nabijheid zal steeds blijken,
 Hoe de vijand woeden mocht!
 Vrees niet, gij gezochte schapen,
 Vrees niet weergevonden ziel,
 Zoo de nacht u overviel!
 Zou de Geest des Heeren slapen?
 Waakt Hij, schoon geen oog Hem ziet,
 Voor de kleine kudde niet?

T. C. H.

* * *

Gezamenlijke opzegging voor de maand Juni.

AVONDMAALSVERS

Vader, tel de fouten niet,
 Houd ons van verzoeking vrij,
 Help ons door het leven heen,
 Zooals Gij het ons gebiedt.

Psalm 11:7. Want de Heere is rechtvaardig: Hij heeft gerechtigheden lief; Zijn aangezicht aanschouwt den oprechte.

Vaar jonge Oagen

De vier appelboomen.

Jaren geleden was er een man die een mooie boomgaard wilde hebben, waarom hij een aantal jonge boomen bestelde. Hij begreep dat hij niet lang op zijn boomgaard zou moeten wachten als hij boomen aanplante die reeds een goed begin hadden gehad in het groeien in een boomkwekerij.

Jammer genoeg evenwel werden de boomen bezorgd op een dag toen de man verplicht was voor verscheidene dagen op reis te gaan. Hij was bang dat de boomen niet zouden blijven leven tenzij ze terstond geplant werden en toch kon hij niet thuis blijven om er zelf voor te zorgen. Juist kwam er toen een man voorbij die werk zocht.

„Heb je verstand van boomplanten?” vroeg de eigenaar.

„Dat is m'n vak”, sprak de ander.

„Dan kan je terstond beginnen. Ik wil een boomgaard aanplanten en heb steenen gelegd waar de boomen moeten staan.”

Te bestemder tijd kwam de eigenaar van de boomen terug en ging zijn aanplanting in oogenschouw nemen. Hij was vier dagen afwezig geweest.

„Wat heb ik nu aan de hand!” riep hij uit, „pas vier boomen in den grond?”

„Dat is al wat ik in dien tijd heb kunnen doen”, antwoordde de ander. „Ik heb groote kuilen gegraven, zoodat de wortels zich zouden kunnen uitspruiten tot het verste puntje. Ik heb goede aarde

uit het bosch gehaald, zoodat de boomen de beste voedingsgrond zouden hebben; ik heb de boomen geplant zooals 't behoort en de gaten zorgvuldig weer dicht gemaakt. Dat eischte al mijn tijd, maar deze vier boomen zijn goed geplant.”

„Dat duurt mij te lang,” sprak de eigenaar. Ik kan ze allemaal in één dag planten.”

Zoo gezegd, zoo gedaan. Hij plante de andere boomen op zijn eigen manier. Hij groef de gaten niet groot genoeg en niet diep genoeg, en dientengevolge werden vele kleine wortelbekjes afgebroken toen hij de boomen in de gaten zette. Hij achtte het niet de moeite waard, goede teelaarde te gaan halen om er de gaten mee te vullen en zoodoende kregen de boomen niet de voedingsbodem dien zij noodig hadden.

De arme boompjes bleven eenigen tijd in het leven, maar zij zijn nooit sterk geworden, hebben nimmer heel goede appels voortgebracht en werden ten slotte omgehouden. Van de heele aanplanting zijn alleen de vier boomen overgebleven, die met zoo veel voorzorg en geduld geplant werden.

Die vier boomen zijn nu ouder dan de oudste grijsaard en hebben jarenlang de heerlijkste appels gedragen.

En zooals Dr. E. E. Hale zegt wanneer hij deze geschiedenis vertelt: „die vier appelboomen staan daar als een gedenkteeken van het spreekwoord: *Wat gij doet, doe het goed!*”

Oom Ben.

1 JUNI 1941

VAN DE REDACTIE

PINKSTERGEDACHTEN.

BIJ DE viering van het Pinksterfeest gaan onze gedachten ver in het verleden terug en verwijlen bij de gebeurtenis, die in het tweede hoofdstuk van Handelingen wordt beschreven. Wij lezen daar :

En als de dag van het Pinksterfeest vervuld werd, waren zij allen eendrachtiglijk bijeen.

En er geschiedde haastiglijk uit den hemel een geluid, gelijk als van eenen geweldigen, gedrevenen wind, en vervulde het geheele huis, waar zij zaten.

En van hen werden gezien verdeelde tongen als van vuur, en het zat op een iegelijk van hen.

En zij werden allen vervuld met den Heiligen Geest, en begonnen te spreken, met andere talen, zooals de Geest hun gaf uit te spreken,

En er waren Joden te Jeruzalem wonende, godvruchtige mannen van allen volke dergenen die onder den hemel zijn ;

En als deze stem geschied was, kwam de menigte samen, en werd beroerd ; want een iegelijk hoorde hen in zijne eigene taal spreken.

En zij ontzettekeden zich allen, en verwonderden zich, zeggende tot elkander : Ziet, zijn niet alle deze, die daar spreken, Galiléërs ?

En hoe hooren wij hen een iegelijk in onze eigene taal, in welke wij geboren zijn ?

Parthers, en Méders en Elamieten, en die inwoners zijn van Mesopotámië, en Judéa en Cappadócïë. Pontus en Azië ;

En Frygië en Pamfylië, Egypte

en de deelen van Libyë, hetwelk bij Cyréne ligt, en uitlandsche Romeinen, beide Joden en Jodengenooten ;

Kretensen en Arabieren, wij hooren hen in onze talen de groote werken Gods spreken.

En zij ontzettekeden zich allen, en werden twijfelmoedig, zeggende, de een tegen den ander : Wat wil toch dit zijn ?

En anderen, spottende, zeiden : Zij zijn vol zoeten wijns.

Maar Petrus, staande met de elven, verhief zijne stem, en sprak tot hen : Gij Joodsche mannen en gij allen, die te Jeruzalem woont ! dit zij u bekend, en laat mijne woorden tot uwe ooren ingaan :

Want deze zijn niet dronken, gelijk gij vermoedt ; want het is eerst de derde ure van den dag ;

Maar dit is het, wat gesproken is door den profeet Joel :

En het zal zijn in de laatste dagen, (zegt God) Ik zal uitstorten van Mijnen Geest op alle vleesch ; en uwe zonen en uwe dochters zullen profeteeren, en uwe jongelingen zullen gezichten zien, en uwe ouden zullen droomen droomen ;

En ook op Mijne dienstknechten, en op Mijne dienstmaagden, zal Ik in die dagen van Mijnen Geest uitstorten, en zij zullen profeteeren.

En Ik zal wonderen geven in den hemel boven, en teekenen op de aarde beneden, bloed, en vuur en rookdamp.

De zon zal veranderd worden in duisternis, en de maan in bloed, eer dat de groote en doorluchtige dag des Heeren komt.

En het zal zijn, dat een iegelijk, die den naam des Heeren zal aanroepen, zalig zal worden.

Gij Israëlietische mannen ! hoort deze woorden : Jezus den Nazaréner, eenen man van God, onder ulieden betoond door krachten, en wonderen en teekenen, die God door Hem gedaan heeft, in het midden van u, gelijk ook gijzelven weet ;

Dezen, door den bepaalden raad en voorkennis Gods overgegeven zijnde, hebt gij genomen, en door de handen der onrechtvaardigen aan het kruis gehecht en gedood ;

Welken God opgewekt heeft, de smarten des doods ontbonden hebbende, alzoo het niet mogelijk was, dat Hij van dien dood zou gehouden worden ;

Want David zegt van Hem : Ik zag den Heere allen tijd voor mij ; want Hij is aan mijne rechterhand, opdat ik niet bewogen worde.

Daarom is mijn hart verblijd, en mijne tong verheugt zich ; ja ook mijn vleesch zal rusten in hope :

Want Gij zult mijne ziel in de hel niet verlaten, noch zult uwen Heilige overgeven, om verderving te zien.

Gij hebt mij de wegen des levens bekend gemaakt ; Gij zult mij vervullen met verheuging door Uw aangezicht.

Gij mannen broeders ! het is mij geoorloofd vrij uit tot u te spreken van den patriarch David, dat hij beide gestorven en begraven is, en zijn graf is onder ons tot op dezen dag.

Alzoo hij dan een profeet was, en wist, dat God hem met eede gezworen had, dat hij uit de vrucht zijner lenden, zooveel het vleesch aangaat, den Christus verwekken

zou, om Hem op zijnen troon te zetten.

Zoo heeft hij, dit voorziende, gesproken van de opstanding van Christus, dat Zijne ziel niet is verlaten in de hel, noch Zijn vleesch verderving heeft gezien.

Dezen Jezus heeft God opgewekt ; waarvan wij allen getuigen zijn.

Hij dan, door de rechterhand Gods verhoogd zijnde, en de beloften des Heiligen Geestes ontvangen hebbende van den Vader, heeft dit uitgestort, dat gij nu ziet en hoort.

Want David is niet opgevaren in de hemelen ; maar hij zegt : De Heere heeft gesproken tot Mijnen Heere : Zit aan Mijne rechterhand.

Totdat Ik Uwe vijanden zal gezet hebben tot eene voetbank Uwer voeten.

Zoo wete dan zekerlijk het gansche huis Israëls, dat God Hem tot eenen Heere en Christus maakt heeft, namelijk dezen Jezus, dient gij gekruisigd hebt.

En als zij dit hoorden, werden zij verslagen in het hart, en zeiden tot Petrus en de andere Apostelen : Wat zullen wij doen, mannen broeders ?

En Petrus zeide tot hen : Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt in den naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden ; en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen :

Want u komt de belofte toe, en uwen kinderen, en allen, die daar verre zijn, zoo velen als er de Heere, onze God, toe roepen zal.

En met veel meer andere woorden betuigde hij, en vermaande hen, zeggende : Wordt behouden van dit verkeerd geslacht !

Die dan zijn woord gaarne aannamen, werden gedoopt; en daar werden op dien dag tot hen toegedaan omtrent drie duizend zielen.

En zij waren volhardende in de leer der Apostelen en in de gemeenschap, en in de breking des broods en in de gebeden.

En eene vreeze kwam over alle ziel; en vele wonderen en teekenen geschieden door de Apostelen.

En allen, die geloofden, waren bijeen, en hadden alle dingen gemeen;

En zij verkochten hunne goederen en have, en verdeelden ze aan allen, naardat elk van noode had.

En dagelijks eendrachtiglijk in den tempel volhardende, en van huis tot huis brood brekende, aten zij tezamen met verheuging en eenvoudigheid des harten.

En prezen God, en hadden genade bij het gansche volk. En de Heere deed dagelijks tot de gemeente, die zalig werden.

Hier waren de menschen getuige van een grootsche en wonderlijke manifestatie van den Heiligen Geest, zóó grootsch en wonderlijk, dat de toeschouwers zich „ontzettek”. Zij waren ontzet over hetgeen zij zagen en hoorden, want zij zagen en hoorden dingen van mannen van gelijke beweging als zijzelf, doch waartoe zij in de verste verte niet in staat waren. Ziehier een van de wonderbaarlijke werkingen van den Heiligen Geest, welke den mensch, die Zijn invloed ondergaat, in staat stellen dingen te doen, die geen sterveling hem kan nadoen en door den geniaalsten geleerde niet kunnen worden verklaard.

Doch niet alleen dat een mensch, die zich onder de leiding van den Heiligen Geest weet te stellen, bij bepaalde gelegenheden zijn bekwaamheden verhonderdvoudig ziet, ook zijn karakter ondergaat een opmerkelijke en meer permanente verandering. Zien wij eens naar den Apostel Petrus.

Petrus, de onstuimige, de ik zou bijna zeggen de eigenwijze Petrus, die in zijn goed bedoelde, doch uit onwetendheid geboren drang zijn Meester te redden, dezen vermaant zich niet in gevaar te begeven (Matth. 18:21-23), deze Petrus, die Christus overal zou volgen, zelfs tot in den dood, dit zeggende nadat Jezus hem had gewaarschuwd, dat Hij door hem zou worden verloochend, deze Petrus was dezelfde man als die, welke eenige weken later voor een deels ontstelde, deels spottende menigte stond op den dag van het Pinksterfeest. En toch weer niet dezelfde. Hoort hem thans op waardigen en rustigen toon tot het volk spreken. Geen zweem van angst is in zijn stem, als hij zegt: „Gij Joodsche mannen, en gij allen, die te Jeruzalem woont” Leest het geheele tweede hoofdstuk en de rede in het derde en merk op, hoe rustig en sterk, logisch en meesterlijk van bouw deze is.

De eerste Petrus, de man die, hoewel rotsvast in Jezus Christus als den Zoon van God geloovende, deze toch in zijn groote verwarring van het oogenblik tot driemaal toe verloochende, was één van Christus' discipelen en niet meer. De tweede was Zijn vertegenwoordiger in de wereld en het aardsche hoofd

Zijner Kerk, begiftigd met volmacht van omhoog en met de gave des Heiligen Geestes. Desgelijks waren de andere Apostelen, maar de karakterwijziging komt bij Petrus sterk tot uiting, daarom koos ik hem als voorbeeld.

Dit is de wonderlijke en kostbare gave des Heiligen Geestes, te kostbaarder, daar zij zo spoedig verloren gaat, als men zich niet inspant haar te behouden wanneer men haar eenmaal heeft

verworven door gehoorzaamheid aan Gods wetten. Het verlies van de leiding van den Heiligen Geest is de droevigste ervaring, die een mensch in zijn aardsche leven kan opdoen en die verstrekkende gevolgen heeft. Daarom hadden de Profeten en Apostelen van ouds en die van dezen tijd er alles voor over, tot hun leven toe, om die leiding en die gave te behouden.

* * *

Kijk over den muur!

John Wesley was eens in gezelschap met een geloovig man, die echt in den put zat en verklaarde dat hij niet wist wat hij moest doen. Zij gingen langs een steenen muur, die een weide omgaf, waarin een koe aan het grazen was.

„Kunt gij mij zeggen,” vroeg Wesley, „waarom die koe over den muur heen ziet?”

„Neen”, zei de ander.

„Wel, dan zal ik het u zeggen,” vervolgde Wesley. „Dat doet zij omdat ze er niet doorheen kan zien. En dit is het wat gij ook moest doen met al uw zorgen. Zie er overheen!”

* * *

Wij roemen ook in de verdrukking.

Het gaat velen als de cederen van den Libanon!

Heerlijk stonden zij daar!

De vogels nestelden in hun takken.

De menschen zochten hun beschuttend dak.

Maar de bijl deed ze vallen en beroofde hen van hun sieraad.

Doch slechts, opdat zij zelf Gods heiligen tempel zouden sieren.

Ja, wij zien dikwijls geen reden, waarom ons de slagen van het lot nedervellen en berooven.

Maar Hij! Hij wil ons als zuilen in Zijn hemelschen tempel plaatsen.

Laat Hem aan U arbeiden,

* * *

KRACHTBESPARING.

De volkswijsheid heeft overdadig praten altijd voor een gevaar aangezien: „Sprekensilver, zwijgen is goud.” Zeker is, dat er veel meer gepraat wordt dan nuttig en noodig is, dat met minder woorden meer bereikt zou worden. Wie objectief en critisch naar het praten van menschen luistert, dat buiten zijn belangen staat, bemerkt al spoedig, dat men het in twintig van de honderd gevallen met de helft der gebruikte woorden zou kunnen doen en dat men in tachtig gevallen geheel had kunnen zwijgen. Praten schijnt voor de meeste menschen op zichzelf een behoefte te zijn. Het brengt hen in een soort roes of een soort verdooving. Wat zij praten is bijzaak. Inderdaad behoeft men slechts naar gesprekken op een straathoek te luisteren, om vast te stellen, dat de praters zich van den inhoud hunner gesprekken nauwelijks rekenschap geven. Zinsvorming, samenhang, logica, het komt er alles niet op aan. Men praat om te praten, om geluid voort te brengen, waarschijnlijk ook, om de inwendige stem de gelegenheid tot spreken te ontnemen, of om de suizende leegheid daarbinnen niet te hooren.

Wie spreken kan of zwijgen naar eigen verkiezing, en beide met mate, bezit den fundamenteele menschelijke eigenschap zelfbeheersching. Wie zelfbeheersching mist, geeft toe aan die behoefte om zich van de een of andere druk of spanning, of van een ge-

mis of een vrees te bevrijden door zinloos, doelloos, geestloos, onproductief gepraat.

Het zijn vooral de niet geslaagden, van wie al dit gegons uitgaat. En wie er zonder vooroordeel naar luistert, zal bemerken, dat het doorgaans een toon van verontwaardiging, verongelijkt-heid, beklag doet hooren. Het tracht het medelijden der omgeving op te wekken; het vraagt er om, beklaagd te worden. En aldus bestendigt het het klein blijven en verhindert de groei.

De praters die alles met anderen overleggen, zijn zeer geneigd, raad te vragen. Zoo verstandig het is, een advies in te winnen omtrent dingen, waarvan men uit eigen kracht niets weten kan, zoo verkeerd doet men, zich uit denkraagheid bij alles afhankelijk te maken van anderer oordeel. Het noodeloos vragen van raad geeft maar al te dikwijls later een aanleiding om te zeggen: „de ander heeft mij ook zoo verkeerd geraden.” En alweer ligt het dan niet aan eigen tekort; neen. Integendeel: „alles zou goed gegaan zijn, als men mij maar rustig mijn eigen inzicht hadden laten volgen.” Maar met al die menschen die het beter willen weten, valt op den duur niet samen te werken of om te gaan, en zoo trekt men zich weer terug in zijn dagdroomen en zijn naar het verleden gerichte fantasieën.

Er zijn gevallen waarin zeer goed en deugdelijk advies te krijgen zou zijn zonder dat men zich over deze afhankelijkheid zou behoeven te schamen, en waarin men toch verstandig doet, te be-

ginnen met een eigen oplossing te zoeken. Men kan later zijn opvatting nog altijd doen controleren. Maar ter bevordering van het zelfstandige denken is het zeer aan te bevelen, niet te spoedig de hulp van anderen in te roepen. Zelf iets gevonden te hebben brengt een groote voldoening en de toepassing er van geeft aan het werk het stempel van de eigen persoonlijkheid. Nooit kent men iets zoo grondig, als wanneer men het zelf doorgrond heeft. En aan niets geeft men zulk een oorspronkelijk, eigen cachet ook al zouden vóór ons anderen hetzelfde op hun beurt gevonden hebben. Zonder iemands hulp of voorlichting, zij het met groote inspanning, iets te hebben leeren kennen of beheerschen, is in de meeste gevallen juist de voorwaarde van het succes. U slaagt, omdat u wilt slagen. Natuurlijk moet u niet koppig voortploegen, wanneer u welbeschouwd weet, dat u er alleen niet komen kunt. Dit is tijdverlies en krachtverspilling. Wilt u iets ondernemen (een industrie stichten; een ingewikkeld borduurwerk maken; uw zaak in een vennootschap omzetten; uw dochter naar een buitenlandsche schoolzenden; een nieuw voedingsmiddel exploiteeren; de lesrooster en leermethode aan uw inrichting van onderwijs naar een geheel andere opvatting inrichten; van uw spaarpenningen een landhuisje bouwen of een lijfrente koopen; een deel van uw woning gemeubileerd verhuren; een vereeniging tot in onderdeelen reorganiseeren; een boekwinkel beginnen in een vooruitgaand dorp; een aandeel nemen in een op te richten veelbelovend bedrijf; een werk schrij-

ven over een bepaald onderwerp, dat vergaande bronstudie vereischt (en zoo voort en zoo verder) wilt u iets ondernemen, formuleer dan uw plan eerst duidelijk en tot in de kleinigheden, schrijf het op, wanneer dit uw geheugen steunt; formuleer alles zoo scherp, kort en duidelijk, dat een intelligent lezer het evengoed kan begrijpen als u. Zoolang het plan om u heen klotst en golft, als een meer, waarin u ligt te drijven, lijkt het u grooter en minder gemakkelijk naar zijn omvang te bepalen, dan wanneer u aan de kant gaat zitten en het met behulp van de kaart nauwkeurig overziet.

Blijkt vervolgens, dat u sommige onderdeelen met de steun van een expert kunt onderzoeken en beheerschen, dan is het oogenblik gekomen om raad te winnen.

Bij het kiezen van een expert doet u verstandig te zoeken naar iemand, die omtrent het onderwerp ongeveer gelijksoortige ideën heeft als u zelf. Deze raad heedoelt niet de kans te verhoogen, dat u „uw zin” krijgt. Iemand wiens gedachten zich in het algemeen op hetzelfde plan bewegen als de uwe, behoeft het in de keuze van een methode en het gebruik van de middelen nog volstrekt niet altijd met u eens te zijn. Maar het is duidelijk dat u niets hebt aan een deskundige, die principiëel met u van opvattingen verschilt. Als iemand alcohol verderfelijk acht en met woord en daad het gebruik er van bestrijdt, moet u hem — al is hij architect — geen raad gaan vragen bij het inrichten van een bar. Een algemeene geestelijke gelijkgestemdheid tusschen den expert

en u zelf is in elk geval zeer bevorderlijk voor uw doel.

Veel hangt nu af van de houding, die u tegenover uw adviseur inneemt. Hebt u eenmaal een goede keuze gedaan, stel u dan geheel open voor de raad, die u ontvangt, en wees niet ontstemd of gekrenkt wanneer daaruit blijkt, dat u zich van dit en van dat toch niet precies de juiste voorstelling had gemaakt. U moet leeren uw fouten in te zien en te bekennen. Het moet u toch gemakkelijk afgaan te zeggen, „dat had ik dus heelemaal mis, daar van bleek ik niet voldoende op de hoogte te zijn; hieraan had ik volstrekt niet gedacht”. Lijd niet onder uw fouten, leer er van.

Besparing van krachtverbruik, beter gezegd: vermindering van nutteloos krachtverbruik is van de allergrootste betekenis op weg naar het succes. Merkwaardig genoeg zijn het juist de zwakken, die zoo veel improductieve krachtinspanning verrichten. Vóór zij iets beginnen (als zij ooit iets beginnen !!), loopen zij van den een naar den ander om raad en hulp. Wie daaraan lijdt, moest zich eens afvragen, of hij bereid zou zijn in al die gevallen een specialist honorarium te betalen. Ontving hij dikwijls genoeg de raad, een moeilijkheid nu maar eens zelf uit te zoeken, dan zou hij beter

gediend zijn, dan door voortdurende geduldige hulp en voorlichting.

Wanneer u zich dus voorgenomen hebt uzelf te genezen van uw improductiviteit, zult u goed doen, aan te pakken, wat onvermijdelijk, naar uw nieuwe zienswijze, moet gebeuren, en er zoo min mogelijk woorden en menschen bij te halen. Zoo leert u, op den duur zelfstandig en onder alle omstandigheden te werken. Het is ongelukkig voor u, dat u zoo afhankelijk gebleven bent; dat men u niet tijdig op uw beenen heeft gezet; dat men altijd voor u gezorgd en gewaakt heeft, zelfs als het er op aan kwam de weg over te steken of met de tram naar de stad te rijden. Daardoor bent u uw heele leven blijven uitkijken naar hulp en steun. Daardoor bent u in uw jeugd blijven steken. Daardoor bent u een kind gebleven. Op zijn best zult u een goede dilettant worden, wanneer u uw gebrek niet inziet en niet moedig uzelf dwingt uw achtergebleven groei in te halen.

Wilt u eindelijk uw lusteloosheid opgeven, eindelijk scheppend werk verrichten, dan moet u zich aan economisch krachtsgebruik gewennen, dat met een minimum woorden een maximum resultaat nastreeft.

* * *

Wie de wereld en het leven wil trachten te zien, zooals ze zijn, beginne met zijn gekleurde bril af te zetten.

De hoofdinhoud van menig gesprek: men doet alle moeite het zoo spoedig mogelijk op een ander onderwerp te gooien.

DE ZEVEN BEWERINGEN VAN HET BOEK VAN MORMON

EEN VERZAMELING VAN BEWIJZEN

door JOHN A. WIDTSOE en FRANKLIN S. HARRIS Jr.

Vertaald door J. Strietman.

6. De taal van de verschillende geschiedschrijvers.

Het Boek van Mormon is samengesteld uit een aantal boeken, geschreven door verschillende handen op verschillende tijdstippen. Deze boeken zijn hoofdzakelijk samengevat door den Profet Mormon in het tegenwoordige deel, vandaar den naam, Boek van Mormon.

Ofschoon deze samenvatting heeft plaatsgevonden, is het waarschijnlijk, dat de verschillende litteraire stijl van de diverse schrijvers toch dóór deze samenvatting niet verloren zou gaan. Het is practisch onmogelijk voor twee personen om op precies dezelfde wijze te schrijven, met dezelfde woordenkeus en dezelfde wijze van uitdrukking. Dit is voor het Boek van Mormon onderzocht, met verrassende resultaten. Verschil in stijl is merkbaar daar waar de schrijvers der diverse boeken van het boek van Mormon wisselen.

De schrijvers, wier werk op de kleinere platen van Nephi gegraveerd is, gebruiken de meest directen stijl, en verklaren wat zij te zeggen hebben in de eerste persoon, zonder uitlegging of inlasschingen door uitgevers of uitleggers of eenig bewijs van verkorting in welke vorm ook, ofschoon zij natuurlijk nu en dan aanhaalden uit de Hebreeuwsche geschriften die de Nephitische kolonie uit Jeruzalem had mee-

gebracht. (Lees 1 Nephi 1; Jac. 1:1-3; Enos 1:1-3). Ziet hoe opmerkelijk het verschil is wanneer wij komen aan de verkorting van Mormon van het Nephitische verslag dat begint met het boek van Mosiah, zoodat mede in de verkorting van het Boek van Alma. (Lees Mosiah 1:1-2; Alma 1:1-2). De stijl van Mormon's en Moroni's deel aan het werk is ontegenzeggelijk de stijl van een verkorting. Het middelpunt van het werk is Mormon's verkorting van de grootste gebeurtenissen uit de Nephitische annalen, met hier en daar woordelijke aanhalingen van hun werk, en zijn eigen beschouwing hierover.

Als hij komt aan een periode waarin hij slechts weinig belangrijke gebeurtenissen in de annalen vindt, gaat hij er vluchtig overheen. (Lees Alma 4:1-5; 1:23, 24; Hela 3:32, 33, 11:21-24, 35-38.) Moroni's verkorting van het verslag der Jarediten — het Boek van Ether — vertoont deze bijzondere eigenschappen van een verkorting niet, hetgeen vermoedelijk te wijten is aan de beknoptheid van het oorspronkelijke verslag dat hij verkorte — er waren slechts vier en twintig platen in het verslag van Ether, en het „honderdste deel” zegt Moroni, „heb ik niet geschreven”, (Ether 15:33) doch overigens draagt dat Boek van Ether alle kenteekenen van een verkorting

zoals het werk van Mormon dit doet, behoudens misschien dat de beschouwingen van Moroni veelvuldiger zijn dan die van Mormon,” (Verkort naar Roberts, 3 : 124-134.)

„Er zijn verschillen (in het Boek van Mormon), die, niettegenstaande het gelijkmakende effect van het werk van den vertaler, duidelijk genoeg blijken om den invloed van verschillende oorspronkelijke schrijvers aan te toonen. Lees bij voorbeeld het volgende van het begin van het eerste hoofdstuk van 1 Nephi : „Ik maak een verslag in de taal mijns vaders, volgens de geleerdheid der Joden en de taal der Egyptenaren. En ik weet, dat het verslag dat ik maak waar is ; en ik maak het met mijn eigen hand ; en ik maak het volgens mijn kennis.” (Noot van den vertaler : aldus luidt de letterlijke vertaling uit het Amerikaansche Boek van Mormon. In de Nederlandsche vertaling zijn deze herhalingen weggelaten.) Ziet de neiging tot herhalingen.

Lees een andere willekeurige passage : „En het geschiedde dat de Heere mij gebod, weshalve ik platen van metaal maakte, opdat ik daarop het verslag van mijn volk zou graveeren. En op de platen die ik maakte, graveerde ik het verslag van mijn vader, en ook onze reizen in de wildernis, en de profetieën van mijn vader”, enz. (1 Nephi 19 : 1). (Letterlijke vertaling van vert.) In de samenvatting door Mormon ontbreekt deze neiging tot herhalingen vrijwel geheel. Deze eigenaardigheid in den stijl was, naar alle waarschijnlijkheid, in het origineel zelfs

duidelijker dan in de Engelsche vertaling.

Verder gebruikt Mormon uitdrukkingen, die niet door Nephi worden gebruikt. Een er van is : „banden des doods” (Mos. 15 : 8, 9, 20, 23 ; 16 : 7 ; Alma 4 : 14 ; 5 : 7, 9, 10 ; 7 : 12 ; 11 : 41 ; 22 : 14 ; Mos. 16 : 7, 8, Alma 22 : 14). Nephi gebruikt de uitdrukking „harde dingen” voor „moeilijk te begrijpen” of voor „geduldig te dragen”. (In het Nederlandsch ook vertaald door : „moeilijke zaken” Vert.) (1 Nephi 3-5 ; 16 : 1, 2, 3 ; 2 Nephi 9 : 40 ; 25 : 1), en deze uitdrukking is eigenaardig voor dat deel van het boek.

Ook de uitdrukking „Groote Geest” als een naam voor God is eigenaardig voor Mormon's samenvatting van het Boek van Alma (Alma 18 : 2-5 ; 19 : 25, 27 ; 22 : 9-11), terwijl „monster” en „vreeselijk monster” eigenaardig zijn bij Nephi met betrekking tot den tegenstander of den dood en het graf. (2 Nephi 9 : 10, 19, 26). Mormon gebruikt dat woord in een verschillende beteekenis (Alma 19 : 26) en zoo doet ook Moroni (Ether 6 : 10.)

„Dergelijke verschillen — en zij zijn talrijk — geven aan dat het Boek het werk is van verschillende schrijvers, gelijk voorop werd gesteld.” (Sjodahl, Mill. Star 77 : 482-483).

7. Het Engelsch van het Boek van Mormon.

Van nog grooter belang bij het vaststellen van de waarheid van het Boek van Mormon is de gebruikte taal. Joseph Smith was een ongeleerde jongeling. Zijn vocabulaire en taal zouden moeten zijn als van de omgeving der

eenvoudige pioniers waarin hij leefde. Het tekort aan schoolsche kennis is opvallend door de hier en daar gemaakte grammaticale fouten in de eerste uitgave. Dit maakt de gebruikte taal van het Boek van Mormon nog opmerkelijk.

Het Engelsch van het Boek van Mormon zou daarom moeten aantonen ten eerste: de afwezigheid van modernen invloed en ten tweede: een Hebreuwsche weerkaatsing in woorden en zinsbouw. Deze zijn beide zeer opmerkelijk zooals het volgend uittreksel uit een uitgebreide literatuur zal aantonen:

„1. De samentrekkingen can't, couldn't, don't en dergelijke die in het Engelsch gebruikelijk zijn, komen in het Boek van Mormon niet voor.” Dergelijke vormen

zijn vreemd in de oude Joodsche gewijde spreekwijze.

„2. Geen titels, zooals Mr., Mrs., Miss, Prof., Dr., D.D., LL., D., M.A., B.A., Hon., Ph.D., Lady, Gentleman, Sir, Madam, Esquire, Excellency, Highness, Grace, Peer, Lord, Baron, Count, Earl, Reverend, of hun meervouden, tezamen met vele anderen die nog genoemd zouden kunnen worden, komen in het Boek voor. Een enkele maal echter, om de functies aan te duiden komt voor Koning, Kapitein (Generaal).

„3. Er zijn geen geslachtsnamen in het Boek van Mormon, een weglating, die van groote betekenis is, daar geslachtsnamen eerst in gebruik kwamen omstreeks 1040.

(Wordt vervolgd).

• • •

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

Overleden.

Te Schiedam overleed den 10en Mei 1941, br. Pieter van der Werff. Br. v. d. Werff werd geboren te Stratum N.-Br. den 11en April 1892, gedoopt 13 Mei 1915 door Bakke Postma en bevestigd den 16en Mei 1915 door Jacob Dokter. Hij werd verordineerd tot Diaken door Ouderling F. O. Jones den 31en Januari 1920.

Huwelijksinzegening.

Op Donderdag 16 Mei j.l. werd in het Kerkgebouw te Amsterdam door Oud. J. Schipaanboord, het huwelijk ingezegend van Bart Kersbergen en Janneke Scheer. Vele familie- en kerkleden waren opgekomen om deze plechtigheid bij te wonen.

Wij wenschen dit jonge paar Gods keurzegeningen op den ingeslagen weg.

Afgesneden.

Op een op 25 Mei j.l. belegde vergadering, werden onderstaande personen van de gemeente Rotterdam van de Kerk afgesneden: Willem Jacobus Paay en Jacomina de Exter.

Ontslagen en aangesteld.

Op Zondag 4 Mei j.l. werd te Rotterdam het Z.H.V.bestuur met een woord van dank ontslagen.

Dit bestuur is nu als volgt samengesteld:

- A. Barendrecht, presidente.
- A. C. Leeftang, 1e raadgeefster.
- A. Nederlof, 2e raadgeefster.
- M. Haarbrink, secretaresse.

Het Jeugdwerkbestuur is als volgt:

- M. Visser, presidente.
- M. Wassenburg, 1e raadgeefster.
- P. Jelderda, 2e raadgeefster.
- A. v. d. Molen, secretaresse.

GOD ZORGT.

Wijk, twijf'ling, wijk, laat mij met rust,
Want God zal voor mij zorgen
Zendt Hij nog heden d' uitkomst niet,
Wellicht zendt Hij haar morgen.

En als het morgen niet geschiedt,
Er komen nog meer dagen;
Want Hij, die weet wat mij ontbreekt,
Hij hoort ook al mijn klagen.

Wie weet, wie zich reeds met mijn lot,
Gansch ongedacht bemoeien,
En wie wellicht reeds 't veld bezaait,
Waarop mijn graan zal groeien.

Wie weet, wie reeds de tafel spreidt,
Die mij tot spijs zal strekken,
En waar nu nog het schaapje weidt,
Welks wol mij zal bedekken.

Wie weet, waar reeds het beekje vliedt,
Dat mij zoo straks zal drenken,
Wie weet het Heer, wie? Gij alleen,
Gij, die mij 't al kunt schenken.

Wis hebt gij reeds mijn weg bepaald:
Wellicht leidt die door streken,
Die ik niet ken; maar waar Gij 't mij,
Aan niets zult doen ontbreken.

Wie weet het plekje op deez' aard,
Dat gij mij hebt beschoren?
Wie kent het dorpje en den gaard,
Die voor mij zijn verkoren?

Gij weet het, trouwe Vader, Gij,
Voor U is niets verborgen,
Dus twijf'ling wijk, laat mij met rust,
Want God zal voor mij zorgen.

NAAR GELLERT.

Aan de Lezers!

Laat „DE STER” aan uw familie of vrienden
lezen en tracht een abonnement te plaatsen.